

Se vedno so besede v tistih plamenih
in v pepelu kesanja —
besede, ki obetajo pot od mrtvega
včerajšnjega dneva k jutrišnjemu
in k novi ljubezni, ki se bo kmalu začela...

(Napisal 25. maja 1945, stoječ po zračnem
napadu na razvalinah svojega doma.)

TJA

Koichi Kihara

Od kod si prišel?

— Prišel sem iz slepega kamna,
iz še neodprtih ustnic rože.

Kje si zdaj?

— Sem pred ogledalom,
v katerem se zrcalijo tisti, ki bodo umrli,
in oni, ki jih še ni.

In kam greš?

— Grem v tak kraj,
kamor ne more krilo nobene ptice
in kjer nobena riba ne more živeti.

KONJ IN POKRAJINA

Fujuhiko Kitagava

Klecnil je
in veliki bok
in zadnje noge, daleč iztegnjene,
so zaplavali po zraku.
Brcnil je od sebe pokrajino —
in pokrajina je odletela,
počasi in nerada.

Kdaj pride pokrajina nazaj?
Potem
je konj spustil vrat
čisto nizko
in z mlahavimi ustnicami
pomlaskal za pokrajino.
Vendar pokrajine ni bilo več nazaj.

OBRAZ

Kacuhiko Kogure

Bil je čuden neznan obraz,
pa se mi je vendar tako po domače smehljal.
Prav zares, gledal sem ga in si mislil —
kako neprijeten človek!
Vsakdo bi rekel — prava hudičeva larfa:
do polovice ena sama rdeča brazgotina
in — skratka, grozota.
Vseeno pa sva bila že dolgo prijatelja,
zato sem vedel, da mu je obraz razbil poljski topič.
Nič me ni spominjalo na njegov prejšnji obraz
in kadar je popil kozarček sakeja,
je rdeča polovica njegovega obraza
zardela še bolj.

PRISTANIŠKO MESTO

Azuma Kondo

Mesec sije
na razvaline pristaniškega mesta,
ki ga je vojna porušila.
Mesto je prekrito s srebrnkasto tančico
tako da je njegov videz malone očarljiv.

Gladina morja v pristanišču
kipi kakor prsi
in tu je parnik, zasidran tam,
je, ves v svojih lučeh, kakor biserna broška.